

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Iac. Sadolet. Card. Reginaldo Polo S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

aliam allaturum. Nos interim patiemur acerba, & (vt ego iudi-
 co) minimè æqua: sed sunt qui contra putent. Verùm suus cui-
 que sensus, iniquè exitimatio est. Apud nos minimum vrilitas, plu-
 rimum semper valebit officium atque fides. Nullaque erunt bo-
 na veritate & virtute nobis potiora. Sed hæc hæcenus. Habeo
 à Bembo sitiuissimè scriptas literas: quibus impræsentia valetu-
 dine impeditus, accuratè respondere non possum. Epiphora e-
 nim tenor, eaque mihi in dentes & gingiuas dolorem iniicit
 que etiam molestia coactus sum aliquot hõce dies studia inter-
 mittere, hæcæque ad te literas negligentius scribere, quam volu-
 tas mea ferret. Quin Paulus quoque leniter egrotat: verùm id
 perbreue futurum est, omniaq; iam illi sunt ad salutem explora-
 ta. Ille verò & Paulus alter vnà, vel rota potius nostra domus,
 que tua eadem est, eiusmodi & tui & tuorum memoriam confer-
 uat, nihil re fieri possit, neq; in amore, neq; in desiderio vehemẽ-
 tior. Tu Contareno, & Bembo, Ludouico item, & Priulo tuis,
 plurimum a nobis omnibus salutem. Legi sanctissimæ & præden-
 tissimæ femine Victoriae Columnæ ad te literas, in quibus illa
 mei mentionem facit, videturque hic nostram stationem appro-
 bare, quod ego in credibiliter gaudeo, mea consilia tantæ esse &
 virtutis, & sapientie probata. Te quidem rogo vt operam des,
 quò hæc illa ex te, meamque præterea in se obseruantiam bene-
 uolentiamque quam primum intelligat. Nos hic audiuius que
 comita habita sunt, ad que tu tempore ipso aduenisti: nil dum
 tamca earum rerum quas cupimus, cognouimus: que vbi singula
 ad nos certius & distinctius fuerint allata, tum constituemus,
 quod nobis etiam agendum sit, & quibus, quatenusque gratulan-
 dum. Tu valebis, & nos diliges, etiam atq; etiam. Vale. Carpent.
 XVI. Cal. Febr. M.D.XL.

VI.

IAC. SADOLET. CARD. REGINALDO
 Polo S. R. E. Cardinali S. P. D.

Tuis literis mense Februario ex Vrbe datis, quòd adhuc non
 responderim, iusta mea hæc apud te erit excusatio, quòd mi-
 nus commode valui. Multa enim pituita & alui fluxionib; diu cõ-
 fluctans, laborauit morbo, nõ tam periculoso illo quidem, quàm
 molesto: absfuit enim febris. Sed tamen & meæ vires debilitate, &
 corpus vsque eo fuit extenuatum, vt non esset certa, neque ex-
 pectata mihi ratio salutis. Nunc cum Dei benignitate melius mi-
 hi sit, iamque ad literas & studia mea pristina reuerti cõperim:
 non putauit mihi prætereundum esse, quin ad te primo quoque
 tempore literas darem. Scito igitur tuas mihi fuisse iucundissi-
 mas.

X s mas.

mas. Etsi enim constituta amicitia, & amore mutuo perfectum studium scribendi videtur esse superuacaneum, nisi si quid sit cuiusmodi, quod absentium amicorum scire atque intelligere inter se non omnino semper commemoratio benevolentiae iucunda est, etiam si non sit necessaria. Prius quidem meum concertasse te causamque meam tueri & defendere conatum esse, quemadmodum mihi scribis, ita credo. Sed tamen veteor ne magis suam ipsam stentare ingenium, quam ius meum tutari voluisse videatur. Solent enim magni isti patroni, qui suae eloquentiae plurimum confidunt, suscipere interdum non bonas causas, ut eum iudicio victum non iuris veritas illis suffragata, sed ipsi ius sibi fecisse, & veritatem causae appropinquasse videantur. Qui si in disputatione quam habuit tecum, me amantissimum tui esse dixisset, nec sine aliqua licitudine animi fuisse, quoad ius de rebus certior fierem: verba laegisset, eaque dixisset, quae mihi etsi certe euenirent. At hoc fuit satis ingenioso homini, sitamque dicendi copiam vbiq; stendenti. Iam enim illa non vera, te culpam admisisse, mea merita & magna erga te officia extitisse. Quorum primum in naturam virtutemque non cadit, alterum ego non agnosco. Quicquid enim egi tua causa, si quid modò egi, inferius id merito est, quam tuae praeclearae virtutes postularint. Nec verò videtur me egisse quicquam, nisi quod pretermitti sine scelere non potuit. Quin interdum memetipsum iustitiae arguo. Tali enim me viro, qualis es tu, non animus, neque domus, quae committuntur, sed salus ipsa & vita debuit esse exposita. At tu, quantum quaeso, honoris mihi habuisti: quantum etiam fidei? qui te me potissimum & meis rebus commisit? quod tuum testimonium meae integritatis, atque officii, cum mihi vehementer honorificum fuerit, si id cogitasset, & sibi proposuisset Prius, non aliter in me negligentem, sed me in te potius minus gratum dixeruisset. Sed tamen, quando amore mei adductus, fauere mihi voluit, & quodammodo assentari: diligam hoc nomine etiam hominem necesse est, & amantius complectar, quod meas abscissas partes defendendas suscepit. Quare tu illi plurimam à me opto atque etiam dices salutem. Dialogos de me cum summo Pontifice à te habitos libentissimè legi, tuamque pristinam erga me benevolentiam recognoui: cui nunquam parem gratiam referre poterero. Haec enim ea sunt officia, quae me vehementissimè obligant. Illud mihi accidit optatissimum, quod de me reuocando verbum ab eo nullum. Ad quod, quaeso incumbe mihi Pole, ut mihi viuere in honesto ocio liceat: quando ista negotia placere mihi non possunt. Qui si nosset quae nunc sint rumoribus hominum peruehulata, etsi ea fortasse scis, (non n. obsecra sunt, sed passim in circulis angulisque omnibus iactantur) dolore animi mecum vna

abesse. Erumpunt porro omnia in illius caput & nomen,
 cum nos & veneramus, & diligimus, & cuius beneficiis maximè
 obstricti sumus. Que ego non commemorabo, ne & augeam do-
 lorem meum, & tibi molestiam afferam. Illud certè patet & per-
 sonam est, quicquid eueniat in Repub. Christiana aduersi atq;
 mali, de eo statim homines culpam in nos, & crimen conferre
 pntores esse, ut occultari dissimulariq; non possit, quæ sit omni-
 um malum de nobis & de moribus nostris planè iam existimatio.
 Sed ab eorum ab his, quæ præter modum molesta sunt. Contare-
 nari nos valdè humane egit mecum, qui me voluit absente ni-
 hilominus participem esse earum pecuniarum, quæ nostro ordini
 anteaq; distribui solita sunt duntaxat inter presentes: quod ego
 prope nec cogitari vnquam, nec postulavi: quòd etiam illi-
 ter conuenit erga me eminentior. Nam quod à Casulano men-
 tio facta, ille sponte sua hoc egit, nullo admonitu meo. Nò
 enim mecum est auecupari lucra, nec ea quæ mihi non debeantur
 fugere. Sed & Casulanus vir optimus, qui me admodum diligit,
 mei commodi curam, me etiam infcio, sibi habendam putauit:
 & pro illam præstantem atque eximiam Contareni nostri vir-
 tutem, humanitatem, integritatem, videro monitorem nihil fuisse
 quæ per se enim ille propensius ad me iuandum, & omnibus be-
 neficiis officium assidue est. Cui vtinam aliquando referam
 mercedem gratiam: habeo quidem semper. Nam et si mihi nul-
 lum emolumentum, nullaque vtilitas ita est cordi, vt vel mini-
 mum velim de mea dignitate propter eam deperdere: tamen ha-
 bere hæc indicia amoris à summis viris, maximam ego arbitror
 esse dignitatem. Quæ propter abs te peto, vt illi & meis, & tuis et-
 iam (si tibi videbitur) verbis agas gratias. Prouinciales hæc nostri
 te maxime in modum diligunt, atque colunt: suamque tibi fa-
 lorem referunt acceptam. De meis studiis nihil possum tibi im-
 pressam polliceri nisi stat enim æstas, quod ego tempus consume-
 re in manducationibus licetis soleo. Librum tuum magna ex par-
 te legi, animoque in eo tuum magnum atque præstantem, co-
 piamque vna & eruditionem, imprimis verò studium pietatis ac
 religionis vehementer probaui. Da operam vt valeas. Carpent. IX.
 Cal. Maij. M.D.XI.

VII.

IACOB. SADOLET. CARDINAL. GVLI-
 elmo Poieto Cancellario Gallie, S. P. D.

Accipere literas tuas tertio Idus Nouemb. Lutetia datas, ple-
 nissimas amoris, humanitatis, prudètia, quæ meum, quod ego
 tuarum de tua præstanti virtute & dignitate feceram iudicium,
 non